

Kassetænkning forhindrer job til kontanthjælpsmodtagere

Jeg er stødt på et paradoks, som illustrerer, at "kassetænkning" tilsyneladende har et helt uoverskueligt og utilsigtet omfang – se nærmere beskrivelse nedenfor. Det har desværre jo også den konsekvens, at mange ledige sendes på kurser, de ikke ønsker, og som ikke fører til noget og i værste fald er direkte skadelige, fordi de forlænger ledighedstiden.

Baggrund for henvendelsen:

For et par dage siden var jeg til informationsmøde i Århus Kommune, hvor rådmanden fra venstre sammen med sine embedsmænd havde inviteret en stor gruppe af andre aktører for at informere om Kommunens arbejde med licitationer og få en debat med udbyderne.

Han nævnte i sit oplæg, at der var kommet 1.000 kontanthjælpsmodtagere i job det seneste år, så der nu var ca. 8.000 kontanthjælpsmodtagere i Århus Kommune heraf 1.000 kvinder af anden etnisk baggrund i matchgruppe 4.

Hurtig i job og selvforsørgelse – kommentarer fra udbyderne

Flere af udbyderne stillede spørgsmål og kom med kommentarer i retning af

- *Vi efterlyser gennemsigtighed i systemet. Kunne man forestille sig, at Kommunen offentliggør effektmåling (jobeffekt) fra de forskellige projekter på nettet?*
- *Hvordan vurderer Kommunen pris og kvalitet?*
- *Det dyreste kursus kan vel godt vise sig at være det billigste, hvis det har den effekt, at 90 % af deltagerne kommer i varigt job?*

Kommunens svar på pris og kvalitet

- *Vi vægter prisen meget højt – det er ikke afgjort endnu, om det er 55, 60 eller 70 %*

Chokerende kassetænkning forhindrer job og effektiv aktivering af kontanthjælpsmodtagere

Rådmanden oplyste, at det jo er godt, at 1.000 kontanthjælpsmodtagere er kommet i job, men da de ikke havde budgetteret med det, betød det for hans afdeling, at man manglede 14 mio. kr. i år.

Der blev temmelig stille i lokalet.

Jeg tror, mange af os i stedet havde forestillet os, at det måtte betyde en merindtægt på ca. 140 mio. kr. i sparet kontanthjælp!

Han forklarede videre, at Kommunen modtog 14.000 kr. pr. kontanthjælpsmodtager i refusion fra staten pr. år til aktivering af kontanthjælpsmodtagere, og derfor er konsekvensen for ham og de ansatte i hans afdeling, at de mister 14.000 kr. hver gang en kontanthjælpsmodtager kommer i arbejde.

Det er en skræmmende tanke, hvor mange penge, der landet over, kunne være sparet, hvis alle arbejdede med det samme mål, at kontanthjælpsmodtagerne hurtigst muligt blev selvforsørgende ved, at man bruger de mest effektive metoder, som kan være langt de billigste på lang sigt.

Er det 500 mio. kr. ? Er det 1 milliard kr.?

Man kunne jo også få den tanke, at det kunne være fristende for en kommune at "holde på" kontanthjælpsmodtagere, som burde have førtidspension, for at modtage refusionsydelsen, men det er måske at gå for langt?

Jeg forstår nu bedre, at der gennemføres utrolig mange lange forløb i mange kommuner uden ret stor effekt, og at man vægter ugepris så højt i forhold til kvalitet - hellere et langt forløb med en lav ugepris. Også her kunne man få den tanke, at der er et økonomisk incitament i at fastholde kontanthjælpsmodtagerne.